

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.199/2011/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla az előbb személyesen eljáró, majd a fellebbezési eljárás során Dr. **F. F.** pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve m.-i (cím) lakos felperesnek - az OIT Hivatal Jogi Képviselési Főosztálya (ügyintéző: Dr. ... bírósági elnök, Budapest, Szalay út 16.) által képviselt Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság (3525 Miskolc, Dózsa Gy. út 4.) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 3.P.21.008/2010/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes szerződés létre nem jöttének megállapítása, eredeti állapot helyreállítása iránt pert indított **T. R.** és társai alperesek ellen a Miskolci Városi Bíróság előtt. Az elsőfokú bíróság 10.P.21.967/2006/15. számú ítéletével a keresetet elutasította és a felperest az I. és II. rendű alperes javára perköltség fizetésére kötelezte.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2.Pf.21.667/2007/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Megállapította a felperes, valamint az I. és II. rendű alperes fellebbezési eljárási költségét. A határozata indokolásában egyebek mellett kifejtette, hogy a városi bíróság nem tett eleget a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján őt terhelő kötelezettségnek, a felperest nem megfelelően tájékoztatta az őt terhelő bizonyítási teherről.

A megismételt eljárásban a Miskolci Városi Bíróság 10.P.23.605/2007/23. számú ítéletével a keresetet elutasította, a felperest perköltség fizetésére kötelezte az I. és II. rendű alperes részére.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2.Pf.22.418/2008/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A jogerős ítélettel szemben a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, melyet a Legfelsőbb Bíróság Pfv.V.20.272/2009/3. számú határozatával hivatalból elutasított.

A felperes a jogerős ítéletekkel szemben a Miskolci Városi Bíróság előtt perújítási kérelmet nyújtott be, melyet az elsőfokú bíróság 5.P.20.920/2009/10. számú végzésével, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant, elutasított.

A fellebbezés folytán eljáró Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Pkf.20.486/2010/2. számú végzésével a városi bíróság végzését helybenhagyta.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alapperekben eljáró bíróságok jogsértéseket követtek el a terhére, egyoldalú eljárást folytattak le, s ezzel számára kárt okoztak. A Pp. 2. § (3) bekezdése alapján - utalva az Alkotmány 57. §-ának (1) bekezdésére, 70/A. §-ának (1) bekezdésére - méltányos elégtétel címén 500 000 Ft nem vagyoni kárának megítélését kérte, azzal, hogy sérült a tisztességes eljáráshoz való joga, illetve a perek ésszerű időn belül történő befejezéséhez való joga. Emellett 92 400 Ft vagyoni kár megtérítését követelte, hivatkozva arra, hogy az előzményi perekben eljáró bíróságok az ottani alperesek részére túlzott mértékben állapítottak meg perköltséget, s annak mértékét meg sem indokolták, ezzel megsértették a Pp. 221. § (1) bekezdését. Sérelmezte ezzel összefüggésben, hogy a városi bíróság első ítéletének hatályon kívül helyezése után felmerült költséget is vele fizettették meg a bíróságok, holott a hatályon kívül helyezésre a bíróság hibájából került sor, a bíróság ugyanis megsértette a tájékoztatási kötelezettségre vonatkozó előírást, ezért utasították új eljárás lefolytatására. Az alapperekben eljáró bíróságok a jogszabályokat tévesen értelmezték, egyik ítélet sem tartalmazta a teljes tényállást, indokolási kötelezettségüknek nem tett eleget, a bizonyítékokat nem megfelelően értékelték, téves jogi álláspont alapján, jogszabályokkal ellentétesen, a tények és a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével hoztak ítéletet, az általa előterjesztett bizonyítékokat nem vették figyelembe, s helytelenül értékelték a tanúvallomásokat is. Ezek eredményeként sérült az egészséghez való alkotmányos joga is, amely pedig fokozott védelem alatt áll.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, költségként a tárgyalásokra való utazással kapcsolatos kiadásai megtérítését igényelte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 30 000 Ft perköltséget. A határozata indokolásában kifejtette, hogy a felperes keresetét egyrészt a bírósági jogkörben okozott kár megtérítésére vonatkozó szabályokra, másrészt a Pp. 2. § rendelkezéseire hivatkozással terjesztette elő, ám követelése egyik jogcímen sem alapos.

A bírósági jogkörben okozott kár megtérítésével kapcsolatban utalt a Ptk. 349. és 339. §-ára, mint az ilyen követeléseket megalapozó jogszabályi rendelkezésekre, azzal, hogy a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 2. §-a értelmében a bíróságok a vitássá tett vagy megsértett jogról törvényben szabályozott eljárás során véglegesen döntenek, a bírósági ítélet mindenkre kötelező, azt a felek utóbb vitássá nem tehetik. A kártérítési perben eljáró bíróság az alapperben lefolytatott bizonyítást nem ismételheti meg, kizárólag azt vizsgálhatja, hogy az ott eljárt bíróság a rá vonatkozó jogszabályok kirívóan téves alkalmazásával okozati összefüggésben a felperesnek okozott-e kárt vagy sem. A bírósági jogkörben okozott kárért való helytállás lehetőségét csak és kizárólag az eljárt bíróság eljárása és ezzel okozati összefüggésben keletkezett kár alapozhatja meg, amely a bíróságok feladataival, az igazságszolgáltatás gyakorlásával okozati összefüggésben keletkezett, úgy, hogy ez a magatartás jogszerűtlen volt és a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható. Ilyen jogellenes tevékenységet azonban a felperes az alperes terhére nem bizonyított, mindössze általánosságokra hivatkozott. A felperes által az alapperben érvényesíteni kívánt igény tárgyában az eljárt bíróságok jogerős döntést hoztak, s a kártérítési perben eljáró bíróság az előzőekre tekintettel, ezt nem vizsgálhatja felül, az erre alapított kártérítési igény nem lehet megalapozott. A teljes tényállás megállapításához, a megalapozott döntés meghozatalához elegendő irat állt rendelkezésre, ezért nem találta indokoltnak a teljes alapperbeli iratanyag beszerzését, figyelemmel arra is, hogy számos eseti döntésben fejtette ki a Legfelsőbb Bíróság, hogy a kártérítési per nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára a kedvezőtlen döntést tartalmazó jogerős ítélet felülvizsgálatára.

A Pp. 2. § (1) bekezdésében foglalt jogelvek teljesítésének az elmulasztását sem találta bizonyítottnak, rámutatva, hogy a tisztességes eljáráshoz és az ésszerű időben való befejezés követelményéhez való jog sérelme „csak az anyagi jog rendelkezéseiből vonható le és a bírósággal szemben megfogalmazott követelmény, elvárás csak a felek magatartásával együttesen mérlegelendő és értékelhető”. Ezzel kapcsolatban megjegyezte, hogy a felperes számos, kizárásra irányuló kérelmet terjesztett elő az alapper során, amelyet az eljárási szabályok betartásával a bíróságok elbíráltak.

A felperes által sérelmezett, az előzményi perben terhére megállapított perköltségekkel összefüggésben kiemelte, hogy az azokról való döntés ítélt dolognak tekintendő, az a Pp. 229. § (1) bekezdésére figyelemmel újból vitássá nem tehető.

A felperest pervesztessége miatt a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte perköltség fizetésére, perköltségként az alperes képviselőjének kérelme alapján az utazási költség igazolt összegét számolta el.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és kereset szerinti határozat hozatalát, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára kötelezését kérte. Kérte az alperes részére megállapított költség csökkentését.

Arra hivatkozott, hogy keresetében megállapítást is kért, mégpedig a bíróság által elkövetett jogsértések, a tisztességes eljáráshoz való jog, az egyenlő bánásmód és az emberi méltóság elve megsértésének megállapítását, ám erről az elsőfokú bíróság nem határozott. Véleménye szerint a megyei bíróság megsértette a Pp. 3. § (3) bekezdését is, mert nem tájékoztatta őt a bizonyításra szoruló tényekről, s nem tett eleget indokolási kötelezettségének sem. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta ki az ügyet kellő mélységben, megsértette a Pp. 206. §-ának előírásait, mert tényeket, iratokat tévesen értékelt. Ítélete nem tartalmaz konkrét indokot arról, hogy miért nem vette figyelembe az általa írottakat, csak általánosságokat rögzített határozatában. Nem vizsgálta az általa kért vagyoni-, illetve nem vagyoni kárt, nem indokolta meg, hogy miért nem ítelt meg részére nem vagyoni kártérítést az eljárás elhúzódásáért. Kifogásolta, hogy az alapper összes iratát nem szerezte be, csak az abban született határozatok alapján hozta meg döntését. Ugyanígy nem szerezte be a P.21.622/2007. számú iratot, amellyel összevetve az alapper iratát, az egyenlő elbírálás elvének megsértése megállapítható lett volna. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a tényállást hiányosan tartalmazza, mert nem sorolja fel az alapperben eljáró bíróságok jogsértéseit, amelyek abban nyilvánultak meg, hogy az általa hivatkozott tényeket, jogszabályokat, bizonyítékokat nem bírálta el a bíróság, azokat figyelmen kívül hagyta. Hangsúlyozta, hogy ő nem az alappert bíraltatná felül, hanem az ottani jogsértő eljárás miatt kér kártérítést. Rámutatott, hogy orvosszakértői bizonyítást is kért az egészségi állapotára gyakorolt káros következmény kivizsgálására, s a megyei bíróság nem indokolta, hogy e bizonyítási indítványát miért mellőzte. Utalt arra is, hogy az alapperbeli bíróság jogsértéseként kérte figyelembe venni a részletesen megjelölt összeférhetlenségi okot, melyet az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagytak. Végül túlzottnak találta az alperes javára megállapított perköltség összegét.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság az ügy elbírálásához szükséges mértékben a tényállást helyesen állapította meg, abból helytálló következtetéseket levonva, megalapozott döntést hozott, amelynek indokolásával is egyetért az ítélőtábla, ezért csupán a fellebbezésben írtakra tekintettel hangsúlyozza az alábbiakat:

A bírósági jogkörben okozott kár megtérítésének jogalapja a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdése, illetve a 339. § (1) bekezdése, melyek szerint a kártérítés feltételei: a jogellenesség, a kár, a kettő közötti okozati összefüggés, a felróhatóság, továbbá az, hogy a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható és a károsult e rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette. E tényállási elemek konjunktívák, ami azt jelenti, hogy bármelyikük hiánya esetén a továbbiak vizsgálatára nincs szükség, a bíróságnak a keresetet el kell utasítania.

Ahogy az az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása is tartalmazza, nyilvánvalóan alaptalan az a bírósági jogkörben okozott kárt megtérítése iránti igény, amely jogerős ítélet tartalmát jelöli meg a kereseti kérelem alapjaként (BH. 1993. évi 32. sz. jogeset). Az ún. „alapperben” hozott ítélet Pp. 229. § (1) bekezdése szerinti anyagi jog ereje azt jelenti,

hogy ahhoz a felek, a bíróság és más hatóságok kötve vannak, a döntést irányadónak kell tekinteni, a határozatban elbírált jogot többé nem lehet vitássá tenni.

A jogerős ítélet megváltoztatására csak rendkívüli perorvoslat (perújítás, felülvizsgálati kérelem) eredményeként kerülhetett volna sor, ám a felperes perújítási kérelmét a bíróságok jogerősen elutasították, s a felülvizsgálati kérelem sem vezetett eredményre.

Az ügy érdemében hozott döntés azon túl, hogy a felekre végleg irányadó, minden más, később eljáró szervet is köt. Mindazokban az esetekben tehát, amikor a fél bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti követelése alapjául a saját ügyében hozott, szerinte törvénytörő, jogerős ítélet tartalmát jelöli meg, a kártérítési per bírósága nem állapíthatja meg a döntés jogellenességét, ami a Ptk. 339. § (1) bekezdése értelmében a kártérítési felelősség egyik feltétele. Ebből következően kizárt, hogy a fél jogvitájában keletkezett jogerős ítélet tartalma a bíróság kártérítési felelősségét alapozza meg.

A polgári perekben a végleges és senki által nem vitatható döntés meghozatalának eljárási rendjét a törvény céljának megfelelően (Pp. 1. §) a Polgári perrendtartás szabályozza. A felperes által sérelmezett eljárásjogi jogalkalmazás ugyanúgy az érdemi döntésben öltött testet, mint az anyagi jogszabályok alkalmazása. Ebből következően az ítélet tartalmától elválaszthatatlan eljárásjogi jogalkalmazás sem ad alapot a sérelmezett ítélet jogellenessége vizsgálatára, az erre alapított kártérítési igény érvényesítésére (BH. 2003. évi 65. sz. jogeset, BDT 2009. évi 1949. sz. jogeset).

A kártérítési per bírósága a sérelmesnek tartott jogerős ítéletet a Bszi. 7. §-a alapján nem bírálhatja felül, nem állapíthatja meg annak jogellenességét. Jogellenesség hiányában a Ptk. 339. § (1), illetve 349. § (1) és (3) bekezdése alapján az alperes kártérítési felelőssége nem állapítható meg, mert az ahhoz szükséges egyik konjunktív tényállási elem hiányzik.

A kifejtettek értelmében tehát mindazokat a körülményeket, melyeket a felperes az alapperbeli bizonyítási eljárással, döntéssel kapcsolatban sérelmezett, az elsőfokú bíróság nem is vizsgálhatta, mert ez a kártérítési per nem teremt új jogorvoslati fórumot a fél számára, a kártérítési per bíróságának nincs lehetősége arra, hogy az alapper eljárást, az abban előadott tényeket, érveket, bizonyítékokat a felperes által felhozott, állított jogszabálysértéseket felülvizsgálja, újramérlegelje. Ellenkező esetben a korábbi perben hozott ítélet anyagi jogerővel érintett tartalma megdőlné, a felperes az abban foglaltakat az előzményi per alpereseivel szemben tehetné vitássá. A jogerős határozatban foglalt döntés ugyanis nem a jelen, hanem az alapper alperesei és a felperes közötti jogvitára vonatkozik és a már véglegesen elbírált vita a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított per tárgyává nem tehető.

Ahogy azt az ítélőtábla az előzőekben hangsúlyozta, a jogellenesség hiányában nincs lehetőség a felperes állítása szerint ezzel okozati összefüggésben felmerült vagyoni kára vizsgálatára.

A felperes követelése jogalapjaként megjelölte a Pp. 2. § (1) bekezdését is, hivatkozott az Alkotmány 57. § (1) bekezdésére és 70/A. § (1) bekezdése megsértésére, s ezekkel

összefüggésben 500 000 Ft méltányos elégtételt biztosító nem vagyoni kártérítésre tartott igényt.

Az ítéletábra mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy az Alkotmány egyes szakaszaiban meghatározott elvek megsértésére, mint a perbeli követelést megalapozó jogsértésre hivatkozni nem lehet, ezek az elvek ugyanis az egyes jogágakban áttételesen érvényesülnek, így adott esetben az Alkotmány 57. § (1) bekezdése a Pp. 2. § (1) bekezdésében, a hátrányos megkülönböztetés Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésében írt tilalma pedig a Ptk. 76. §-ában.

A Pp. 2. § (1) bekezdése szerint a bíróságnak az a feladata, hogy - összhangban az 1. §-ban foglaltakkal - a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse.

Az „ésszerű időn belül történő befejezéshez való jog” sérelme az adott esetben nem állapítható meg. A felperes az alappert 2006. április 28-án előterjesztett keresetlevelével indította meg, az elsőfokú bíróság ítéletét 2006. november 15-én hozta. A fellebbezés folytán eljáró másodfokú bíróság 2007. szeptember 18-án kelt végzésével helyezte hatályon kívül a városi bíróság ítéletét, amely 2008. május 19-én újra keresetet elutasító döntést hozott, s ezt a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2008. november 11-én kelt ítéletével hagyta helyben. Az Alkotmánybíróság több határozatában foglalkozott az „ésszerű idő” meghatározásával. Ezek alapján rögzíthető, hogy az ügyek elbírálására az az ésszerű idő, amelynek tartama alatt az adott ügy elbíráható. Nem vonható az „ésszerű határidő” fogalmába az olyan idő, amelynek során nem folyik vizsgálat vagy olyan tárgybán folyik, amely nem tartozik az ügghöz. Ilyennek tekintendő például az elfogultsági kifogás előterjesztése, s az annak tárgyában hozott döntésig eltelt idő.

Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint a „tisztességes eljárás” követelménye magában foglalja a bírósággal és az eljárással szemben megkövetelt tulajdonságokat és egyben biztosítja az Alkotmány 57. §-ában írt valamennyi eljárási garancia teljesedését is. A tisztességes eljárás fogalmába tehát beletartozik többek között az esélyegyenlőség biztosítása a felek részére, valamint a jog a törvényesen felállított független és pártatlan bírósághoz, az ügyek ésszerű időn belüli elbírálásához, a tárgyalás igazságosságához.

A rendelkezésre álló alapperbéli határozatok alapján megállapítható, hogy a felperes e jogát sem sértették meg az eljáró bíróságok. Biztosított volt a kétoldalú meghallgatás elve, a fegyveregyenlőség elve, a felperes bizonyítási indítványokat terjesztett elő, azokat a bíróság fogadatosította, illetve csak a per eldöntése szempontjából irrelevánsokat mellőzte, ám ezzel eljárási szabálysértést nem valósított meg, az ugyanis nem jelent eljárási szabálysértést, ha az ügghöz nem tartozó, nem releváns tények körében a feleket nem hallgatja meg és a bizonyítást nem folytatja le.

A „tisztességes eljárás” elve érvényesülése megállapíthatósága szempontjából sem volt szükséges az alapperbéli iratok beszerzése, ezért az ezirányú bizonyítási indítvány bíróság részéről való nem teljesítése nem jelentett jogsértést, eljárási szabálysértést.

Az „egyenlő elbírálás” elvének egy eljáráson belül kell érvényesülnie a szemben álló felekkel kapcsolatban, ezért indokoltan mellőzte a megyei bíróság a felperes által indítványozott P.21.622/2007. számú irat beszerzését.

A tisztessége eljárás, az egyenlő elbírálás elvének sérelmét az valósíthatná meg, ha a bíróság nem adna lehetőséget az egyik félnek álláspontja kifejtésére, bizonyítási indítványok előterjesztésére, ám ha ezt a fél számára biztosítja, de döntése meghozatalakor, az azt megalapozó tényállás megállapításakor azokat megindokoltan mellőzi, az említett elvek sérelme nem állapítható meg, a mellőzés indokoltsága pedig a korábban kifejtettek értelmében a kártérítési per során nem vizsgálható felül.

A Pp. 2. § (1) bekezdésére alapozottan sem állapítható meg jogellenes eljárás az alperes terhére, ezért nem volt helye a felperes által állított kár „összege tisztázásának”, ennek érdekében orvosszakértői bizonyítás fogantatásának.

Az előzőekben írtak szerint tehát az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása nem tekinthető hiányosnak sem amiatt, hogy a felperes szerinti, az alperesben eljáró bíróságok „jogsértéseit” nem tartalmazza, ilyenek ugyanis nem történtek.

Alapítvánnyal kifogásolja a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta az „összeférhetetlenséget”. Az ezzel kapcsolatos okfejtést ugyanis a megyei bíróság ítélete 5. oldala utolsó bekezdése, illetve 6. oldala első bekezdése tartalmazza, míg a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Pkf.20.486/2010/2. számú végzéséből megállapíthatóan a felperes ezirányú kizárási indítványát a Miskolci Városi Bíróság elbírálta, az azzal szembeni panaszt az alperes elutasította, így az ismételt nem terjeszthető elő.

Alapítvánnyal kifogásolja a fellebbezés, hogy az eljárás során megállapítást is kért, s e tekintetben az elsőfokú bíróság döntést nem hozott. A megyei bíróság a keresetet teljes körűen elutasította, amely nyilvánvalóan magában foglalja a megállapításra irányuló kereseti kérelem elutasítását is, hiszen annak Pp. 123. §-ban írt feltételei nem álltak fenn, a felperes ugyanis a jogsértések megállapítása mellett marasztalásra irányuló igényt is előterjeszthetett, miként azt meg is tette.

Az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségét, a perbeli jogvita ugyanis tisztán jogkérdés volt, e tekintetben a határozatát a rendelkezésére álló iratok alapján hozhatta meg, aggálytalanul, s nem volt szükség a felek részéről további bizonyítási indítványok előterjesztésére.

A pernyertes alperes részére megállapított perköltség összegét az ítélet táblája nem találta túlzottnak. Az alperes képviselője perköltségként csak az utazással kapcsolatban felmerült költségei megtérítését igényelte, s a bíróság a perben két tárgyalást tartott, az ítéletben írt négygyel szemben, amely nyilvánvalóan elírás. Egy tárgyalásra való utazás költsége B. és Ny. között intercity járat I. osztályán 5 990 Ft, amelyhez az alperes jogosult felszámítani a B.-en, illetve Ny.-án, a városon belüli közlekedéssel kapcsolatban felmerült költségeit is, melyekre figyelemmel az ítélet táblája az alperes javára megállapított perköltség összegének mérséklésére nem látott lehetőséget.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

D e b r e c e n, 2011. június 28.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Kocsis Ottília s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -